

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Ja og Nei eller Den hurtige Frier

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893712411920/facsimile.pdf> (tilgået 05. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Der, som i næsten alle Riger,
for sig en Heltestreg har Loven Punctum sat.
Herr King sig aljaa maatte lade nøie
Med een;
Der gives stakkels Mænd, som nok maae døie
Med den;
Skondt samme stakkels Mænd jeg ei beflager,
Det deres egen Skuld gemeenlig er;
Chi Koner ere, som man Koner tager,
Det seer enhver.

Men mellem disse Tre var Valget ikke let
for stakkels Manden,
Sædeles nu, han saa saa slet,
Og havde set sig halvveis fra Forstanden,
En Ting, som saare let kan stee
Ved een at see,
Ja stundom blot en halv, end sige tre.
hans tanker dandede Lehraus i Panden,
Som unge Russer, med en lille Perial,
Paa et Examenaftens Bal,
Indtil de blevne ganske trætte.
„Gid Polker tænke meer!“ saa tænkte han,
„Mig alle tre de lige vel staar an,
„Og den, jeg saaer, er venlig den rette.“

Med dette floge forjet, blev han ved
Paa denne Viis: „Min Herre og Madame!
„Hvem af de tre, jeg saaer, er mig det samme;
„Og derfor, uden mere Omstændighed,
„Lad den iblandt dem Koneboden ramme,
„Og saae mit Hjerte, Haand, et cætera,
Som først — hør efter, Smufte! — siger: Ja!“

Papa, Mama samtykte denne Maade,
Som Jupiter, ved Nif;

„Hør, Piger!“ sagde hun, „J nu Jer selv maae raade!“
„Betænker,“ sagde han, „Jer egen Baade!“
Men et tredobbelt taust undseeligt Blif
Var alt det Svar, de fik.
Der fører stod og stirred' tre Minuter,
Dg lytted efter, hvor den første Lyd kom fra;
Men fra de taupe purpurrede Putter
Kom ingen Ja.

„Saa vil De,“ bød han ud, „Den endelig betænke?“
„Nu, Herre Gud! den Eldste vil
„Jeg et Quarter dertil,
„Men heller ikke meer, faalmodig stenk.“

„Det er for lidt, Herr King!“ gientog Mama --
„Ja! jeg kan ingenlunde længere bie;
„Nu Kloffen alt er over ti!“ — „Ja, ja,
„Vi faaer at see! — følg med, Marie!“
(Saa hed den Eldste, og som virkelig,
Imellem os, Herr King hælt enstede sig,
Dg, som jeg har min egen Grund at meene,
Han overalt i Grunden ønsked' eene;
Chi selv uvivende, hvordan det gif
J nysdemeldte Stire-Lytte-Scene,
Hans længselfulde lange Blif
Sneg' sig saa lummeligt til hendes Barm allene,
Hvorpaas med synnerlig Urolighed
Bouquetten hævede sig op og ned.) —

Men, man er, frygter jeg, en smule fied
Af min langagtige Fortællemaade;
Tilgiv, o Læser! o tilgiv i Maade,
Om hidindtil det saldt dig lidt vel surtl
Nu skal det gaae, som det var snurt.